

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 20)

Chương 11

Đã từ lâu lắm, Ba Thạ lại mới gặp phải một cơn ác mộng như thế.

Gã thấy mình đang ngồi trên chiếc ghe thân thuộc của gia đình trong những năm tháng còn lang thang trên những dòng sông. Mưa tầm tã. Gió lạnh buốt. Những ngọn sóng mỗi lúc một mạnh dần lên và cuối cùng biến thành những thác nước xối xuống. Sóng hất tung cả ba má của gã ra khỏi ghe. Gã lao tới nhưng bị mất đà, ngã đập đầu xuống lòng ghe. Đau. Nhức nhối và lạnh buốt ở hai bên thái dương, ở hai quai hàm. Ba má của gã vẫn đang chấp chới giữa những ngọn sóng hung hãn. Ba Thạ thét gọi nhưng tiếng kêu của gã bị tiếng sóng nhấn chìm. Gã nhảy ào xuống nước nhưng lại lao đầu vào một bức tường. Không còn ghe, không còn sóng và không thấy ba má nhưng đầu gã thì nhức buốt kinh khủng. Gã rên lên và gắng gượng bò dậy. Bất chợt, gã nhìn thấy Thu. Cô đang mang một kiện hàng lớn, đi giữa cánh đồng lúa. Nhìn thấy gã, cô lảng lảng quay mặt đi. Ba Thạ đuổi theo những chân gã cứ riu lại. Và gã nghe thấy tiếng Thu hỏi bằng một giọng thì thào đầy chua chát:

-Anh Ba... Anh tính bỏ em một mình sao?

Những giọt nước mắt chảy nhòa trên hai gò má của Thu. Cô ném kiện hàng trên vai xuống đất rồi tiến thẳng về phía gã:

-Anh Ba. Tội mình về đi!

Và cô nhắc lại câu hỏi:

-Anh tính bỏ em một mình sao?...

Ba Thợ rên lên. Gã đưa tay ra định nắm lấy bàn tay của Thu nhưng lại có một bóng đen đột ngột xuất hiện. Hắn lừ lừ tiến lại chắn ngang trước mặt gã với hai khẩu súng ngắn trong tay. Ba Thợ lùi lại. Gã biết chắc chắn là mình sẽ chết. Bóng đen với hai khẩu súng đang từ từ nâng nòng súng hướng vào ngực gã. Ba Thợ nín thở. Gã lại nhìn thấy Thu bỏ chạy trên đồng lúa. Phía sau cô là Năm Thiện với một lưỡi dao nhỏ trong tay. Vừa đuổi theo, hắn vừa đâm tới tấp. Thu vẫn điên cuồng bỏ chạy. Ba Thợ muốn xông tới nhưng bóng đen trước mặt đã vồ lấy hai vai gã, lắc dữ dội...

Phải một lúc sau, Ba Thợ mới hiểu rằng đó chỉ là một cơn mê và Huy đang lay gọi mình. Gã ngơ ngác ngồi dậy. Đã gần sáng. Quần áo gã ướt đẫm sương đêm. Cái đau ê ẩm và khuôn mặt thiếu ngủ của Huy giúp gã chấp nối lại những suy nghĩ rời rạc. Gã hồi tưởng chuyện đã xảy ra hồi đêm. Phải rồi - bọn cướp đã bất ngờ tấn công. Gã cùng với đàn em của mình đã chịu thất bại. Và toàn bộ số hàng chắc đã bị cướp hết...

Ba Thợ nặng nề đứng lên. Xung quanh trống trơn và vắng lặng. Ở một vài chỗ, đất bị cày lên là dấu tích của trận huyết chiến. Tất cả chỉ có vậy. Không thấy Tư Bé. Chắc là giờ này, thằng mặt choắt đó đã đang trên đường trở về thành phố rồi. Ba Thợ nhổ một bãi nước miếng đỏ lôm. Tất cả là tại Tư Bé. Chiều hôm qua khi xuống hàng ở một địa điểm gần biên giới, Ba Thợ đã tính gọi bốn người gồm hai người đàn ông đã đứng tuổi và hai đứa trẻ khoảng mười sáu thì Tư Bé nhanh miệng hơn đã gọi ba thanh niên kia. Rồi gã tự trách mình: một người đã từng trải như gã mà không nhận ra được đó là ba thằng kẻ cướp trá hình dưới cái vỏ “chạy cơm” nên mới xảy ra nông nỗi này!...

Một linh cảm chợt lóe lên cắt ngang dòng suy nghĩ. Ba Thợ vội vã thò tay xuống túi quần bò. Cái túi ấy lép kẹp. Gói vàng không còn ở đó nữa! Gã run lên. Vậy là toàn bộ công sức của gã trong suốt một tháng trời ăn bờ ngủ bụi đã không cánh mà bay. Bọn cướp đã lột tất cả.

Nỗi căm giận điên cuồng khiến khuôn mặt gã biến dạng tới mức khi nhìn thấy nó, Huy hốt hoảng lùi lại.

-Mày có dao đó không? - Ba Thạo hỏi Huy sau một cái nấc như thể vừa phải nuốt một vật cứng

Huy gạt đầu rồi rút dao trong người ra. Ba Thạo đón lấy, nhét vào thắt lưng của mình. Sau đó, gã quay sang hỏi Huy:

-Mày có dám đi với tao không?...

Sau thoáng lưỡng lự, Huy gạt đầu.

Họ bắt đầu đi về phía thị trấn đang hiện ra trong màn sương buổi sáng...

Tại một tiệm ăn dựng sơ sài ngay bên cạnh điểm tập kết hàng của cánh buôn lậu.

Ba Thạo và Huy cúi người bước vào trong tiệm. Mới sáng ra nhưng ở đây đã có hơn chục người ngồi rải rác ở các bàn, mãi miết ăn nhậu. Hầu hết bọn họ đều râu tóc bù xù, ăn mặc bẩn thỉu nhưng thái độ khá ngang tàng. Đó là cánh buôn lậu và những kẻ “chạy com” chuyên nghiệp. Ba Thạo điềm mắt một lượt nhưng không thấy có ba tên mang hàng mướn tới qua. Cái vẻ dữ tợn của gã khiến một vài người ngẩng lên nhìn lại. Nhưng ngay sau đó họ lại cúi xuống, bình thản ăn. Ở những nơi như thế này, có khi một cái nhìn vô ý cũng có thể trở thành lý do của một cuộc đụng độ đẫm máu.

Ba Thạo nén một tiếng thở dài. Gã và Huy đã đi qua cả chục tiệm ăn và đây là tiệm cuối cùng ở khu vực này nhưng vẫn không thấy bọn cướp. Có thể đoán là chúng đã kịp thời tẩu tán số hàng ăn cướp và đã cao chạy xa bay từ lâu. Tìm chúng bây giờ cũng như đáy bể mò kim. Mùi thức ăn thơm ngào ngạt nhắc gã nhớ đến cái đói, Gã quay sang Huy:

-Còn tiền không, mậy?

Sau một hồi lục lọi khắp các túi, Huy gom được hơn chục ngàn. Hai người bước lại chỗ chiếc bàn trong góc còn trống, gọi hai tô hủ tít. Ăn xong, họ lại gọi tiếp hai tô nữa...

Ăn xong, Huy gạt chén đĩa trên bàn qua một bên rồi chống hai cùi chỏ lên mặt bàn, hấn hởi giọng rầu rĩ:

-Tính sao đây, anh Ba?

-Về chứ làm sao - Ba Thợo nhát gừng - Tao ngán quá rồi!...

Một thoáng im lặng rồi Huy hỏi tiếp:

-Phải qua Hoóc Môn báo cho chị Hương Giang chứ?

-Ừa... Mấy chịu khó qua bên báo cho cô nhé.

-Vậy còn anh Ba ?

-Tao phải về thành phố. Cả tháng lang thang hông có mặt ở nhà rồi...

Huy gọi chủ quán tính tiền. Sau đó hấn chia đôi những đồng bạc ít ỏi còn lại rồi đưa cho Ba Thợo một nửa. Ba Thợo nhếch mép chua chát:

-Chừng đó không đủ tiền xe về...

Họ bước ra khỏi tiệm. Đó cũng là lúc những tia nắng buổi sớm đầu tiên bắt đầu hồng lên ở phía chân trời. Sương đã tan hết. Biên giới hiện ra như một bức tranh đầy sắc màu với những đồng lúa vàng mênh mông, những xóm làng căng tràn màu xanh trù phú dưới bầu trời cao xanh vời vợi. Gió lao xao thổi qua đồng lúa mang theo cái hương vị đầm ấm của mùa màng. Một đôi cánh chim đang mải miết bay đi như những nét chấm phá sinh động trong khung cảnh tĩnh lặng ấy...

Ba Thợo và Huy lững thững bước về phía đường lớn. Nhà ai vừa mở máy hát. Một giọng ca buồn bã cất lên: *“Người tình của tôi xa cách rồi bao ngày tưởng không bao giờ gặp nữa/ Con gió chiều nay vô tình mang nỗi buồn cho kỷ niệm thêm ngọt ngào”*...

Lời hát thật xa lạ với cảnh thôn quê dân dã, xa lạ với hơi thở khỏe khoắn của vùng đất này, nhưng nó lại phù hợp với nỗi buồn của Ba Thệu. Hình như có một cái gì đó chợt quặn lên bên trong khiến gã nhăn mặt lại. Như choàng tỉnh, gã bỗng bước rất nhanh khiến Huy ngỡ ngàng. Phía sau, những lời hát dai dẳng vẫn bám theo và Ba Thệu như đang muốn chạy trốn khỏi nó...

Cũng như lần trước, Tư - người cháu của bà chủ nhà lại đến gọi vào buổi tối - khi Thu đang sắp xếp lại xe hàng sau một ngày vất vả. Cô hơi ngạc nhiên. Mấy hôm nay, bên kia bức tường vắng lặng. Không thấy tiếng hai đứa trẻ cãi nhau và tiếng quát tháo của má chúng nên Thu ngỡ là cả nhà họ đã đi chơi đâu xa. Cô bước ra sân và mở cổng. Ở đây không chỉ có một mình Tư. Còn có một phụ nữ khác đứng bên chiếc xe máy ở cách đó một đoạn. Ánh sáng yếu ớt trong hẻm nên cô không nhìn rõ mặt người phụ nữ ấy nhưng qua cái dáng thấp đậm và mái tóc xù, cô đoán chắc đây không phải là vợ Tư.

Khác với lần trước, lần này Tư không bước vào trong. Anh ta chỉ đứng bên ngoài ngó lướt qua đầu Thu và hỏi khẽ:

-Chú Ba đã về chưa?

-Dạ, vẫn chưa thấy ảnh về! - Thu trả lời và cảm thấy bần khoăn bởi cái âm hưởng gấp gấp trong giọng nói của anh ta.

Tư không hỏi gì thêm. Anh ta gật đầu chào Thu rồi bước tới chỗ chiếc xe máy và người đang đứng chờ. Hai người lên xe, nổ máy và chạy ra phố. Thu đứng lặng nhìn theo. Không hiểu sao nhưng cô bỗng cảm thấy lo ngại. Hình như có một cái gì đó không bình thường đang lẩn quất ở trong cái hẻm tăm tối này.

Giữa lúc Thu đang định khóa cổng, cô bỗng giật nảy mình. Một bóng đen nhỏ bé chợt xuất hiện ngay trước mặt cô như thể vừa dưới đất chui lên. Thu bật lùi trở lại. Chỉ một chút nữa thì cô đã kêu thét lên. Nhưng ánh sáng từ trong nhà hắt ra đã khiến cô nhận mặt được người

mới xuất hiện. Đó chính là thằng là Út Bình.

Một thoáng lặng đi vì bất ngờ rồi Thu ôm ngực, thẳng thốt kêu lên:

-Trời ơi! ... Út Bình hả em?

Nói xong, cô cuống quýt mở cổng để cho thằng bé bước vào trong sân. Sau khi khóa cổng, cô quay lại vỗ lấy đôi vai gầy guộc của cậu em, hỏi bằng giọng đẫm nước mắt:

-Út. Sao em biết chị ở đây mà tìm?

Bình im lặng. Nó chỉ nhìn Thu bằng đôi mắt buồn bã. Cô kéo nó vào trong nhà. Chỉ đến tận phút này, cô mới nhận thấy rằng em cô đã thay đổi rất nhiều. Thằng Út hiền lành, ngoan ngoãn của cô ngày xưa đã trở thành một đứa trẻ lì lợm với khuôn mặt r ám đen, cau có và đôi mắt mang đầy thù hận. Cuộc sống lang thang đã biến nó thành một người lớn từng trải trong thể xác của một đứa trẻ! Thu bật khóc. Cô ôm chầm lấy em và nhắc lại câu hỏi:

-Bình ơi. Làm sao em biết chị ở đây?

-Em biết lâu rồi! - Thằng bé trả lời bằng giọng khàn khàn.

Thu kinh ngạc:

-Vậy tại sao giờ nay mới tới? Em có biết chị đã kiếm em như thế nào không?

Bình bỗng nhìn thẳng vào mắt Thu bằng ánh mắt đầy thách thức:

-Chị có biết chị vừa nói chuyện với ai không?

-Với ai? - Thu ngạc nhiên về sự thay đổi của thằng bé - Có phải cái người vừa gọi cổng?

-Chính h ắn đó! - Thằng bé nói và g ạt hai tay của Thu đang đặt trên vai mình - Coi bộ chị thân thiện với h ắn quá mà...

-Nhưng có chuyện gì vậy? - Thu hỏi bằng giọng hoang mang -

Ảnh là hàng xóm, nhà ở ngay bên kia bức tường này!

-Em biết. Chính là hấn! - Thằng bé nói bằng giọng đầy thù hận - Thằng cha đó, em đã theo dõi cả tháng nay...

Thu hoàn toàn không hiểu Bình định nói gì. Cô chăm chăm nhìn nó bằng ánh mắt cầu khẩn:

-Út, có chuyện chi vậy? Em đi theo dõi người ta làm chi?

-Hấn là Tư Xệ - là cái thằng chủ hụi đã gạt ba tui mình ngày trước đó!

Những điều nghe được khiến Thu bàng hoàng. Cô gần như chồm lên trong một phản ứng quyết liệt:

-Nhưng... có đúng là hấn không? Em có chắc không? Mà tại sao em lại biết rõ như vậy?

Út Bình bình thản trước những câu hỏi dồn dập ấy:

-Chính hấn đó! Đạo ba còn ở nhà, đã mấy lần ba đưa em cùng đi tới nhà hấn để nộp tiền. Hấn là Tư Xệ, còn vợ hấn là bà Kim Hạnh!

Thu lặng người đi, Cô đưa đôi mắt thần thờ nhìn trống không ra cửa. Số phận thật trớ trêu. Nó đã xô đẩy cô đến đây để trở thành hàng xóm của những kẻ là nguyên nhân dẫn đến sự tan vỡ của gia đình cô, là nguyên nhân cho cái chết thê thảm của má cô và khiến cho chị em cô phải đọa đày trong kiếp sống lưu lạc. Và bây giờ - khi cô đã tình cờ được biết bộ mặt thật của hấn thì hình như cũng là lúc vợ chồng hấn đang định bỏ đi. Định mệnh khắt khe và cũng thật công bằng. Nó đã bắt cô phải chịu đựng những đày đọa khổ ải, và bây giờ nó đã mang đến cho cô cơ hội để trả thù?...

Giọng nói khàn khàn của Út Bình cắt ngang những suy nghĩ ấy:

-Mấy bữa nay mẹ con bà Kim Hạnh với chị người ở đi vắng, thằng cha Tư Xệ cặp bồ với một con mụ mập ú tóc xoăn. Con mụ vừa ngồi sau xe của hấn đó...

Thu xót xa ôm chặt Bình vào lòng. Không phải chỉ một mình cô mà ngay cả đứa em tội nghiệp này cũng đã mang đậm những dấu ấn của một kiếp sống lang thang. Không còn nữa cái thằng út mập mạp, dễ thương thuở nào. Và trong phút ấy, cô chợt nhớ lại một kỷ niệm từ mấy năm trước. Đạo đó, Út Bình mới tròn mười tuổi. Má cho hai chị em cô về ngoại. Đó là những ngày không thể nào quên. Hai chị em Thu đã mê mải chạy đuổi nhau trên những con đê lộng gió, những trảng nước nở đầy bông súng và những khu vườn xanh mướt sum xuê cây trái...

Khung cảnh làng quê đơn sơ có sức cuốn hút thật kỳ lạ. Họ đã chạy đi gom những tàu dừa khô rớt xuống, đã nằm trên lớp lá khô để lắng nghe tiếng bầy ong vo ve và tiếng chim đập cánh trong hàng cây ngũ trảo. Đã có những buổi bơi xuống trên mương, những lần đi bắt cá rồi nướng ăn ngay trong vườn. Thu còn nhớ rất rõ cảnh Út Bình với cái giàng thun trong tay đuổi theo những con chim khách. Nó mải mê tới mức trượt chân xuống mương khiến cho ngoại phải rầy la...

Những ngày ấy mới sung sướng làm sao!

(Còn tiếp)

Đức Dũng